

виновна, задето първи тебе срещнах и обикнах? Не, немога да живея без тебе . . . Знаеш ли що, излез пак тая вечер нататък и ме почакай при онзи старец. Зная, след това, че ще има сцени в къщи, но какво да правя? . . . Аз съм готова на всичко за тебе“.

Със свито от болезнено възмущение сърдце Митков изчете писмото и мрачно въздъхна. Некакво парливо чувство на съмнение и мъка заципа сърдцето му. Това писмо сякаш повече уби у него желанието да скъса веднаж за винаги с това излишно мъчение. И без това по-рано той като да бе се простил с такова желание. Но сега . . . след това писмо.

Наистина, как си позволи такова младежко увлечение той? . . .

Това беше един от ония моменти на сладка забрава, за които човек не обича да си дава сметка. Тогава Митков съвсем случайно я забележа по улицата с една нейна другарка. Може би той и не обърна внимание в онзи момент на това скромно облечено момиче. Нима всека вечер от шест часа нататък по главната улица на града той не бе виждал такива момичета? Но едно особено внимание към него той успя да прочете по това детинско лице с руси къдрици . . . Той ясно чу зад гърба си нейните думи към другото момиче: „какъв приятен човек е тоя Митков“. И нещо много мило и нежно затрогна неговата измъчена душа . . . Нему и до сега се виждаше чудно как тъй просто и дори естествено се заредиха първите няколко срещи. Може би, защото неговото душевно спокойствие тогава не беше още нарушено и той гледаше на тия срещи като на забавна шега.

С една наивна бързивост и смущение тя бе успела вече да му даде интересни сведения — че едвам тая година свършила гимназия; че веднаж той им предал пробна лекция по откриване буквите; че слушала за неговите познания по педагогически въпроси; че и тя неможе да си обясни, защо още тогава ѝ харесал и такива подобни. Той слушаше това с едно нескривано удоволствие и нещо меко като кадифе милваше душата му . . . Отначало Митков като да се усъмни в чистите намерения на това момиче. Вече няколко пъти той се попита дали некакви сметки не карат това момиче да търси неговата близост. Както можа да разбере от нейните думи, тя била дъщеря на вдовица, пенсионерка. Желанието на майката било тя да учителствува и то непременно още тая година. А Митков дългогодишен учител, съвсем не беше лишен от влияние в града . . . Но в кратко време той се убеди, че това е едно просто заблуждение у него. По всичко изглеждаше, че това момиче се беше отдало